

ENTER

ENTER

ENTER

ENTER

เพลงกลอน
กลอน
กลอน
กลอน
กลอน

18

กลอนอ่าน

喬靖夫 Jozey โจเซฟ
Bou Pim ภูม

詩

ENTER
ชุดเรื่องอ่าน

天
地
風
雲

劍

เพลงกลอนคล้อยฤทธิ์ 18

Jozev เขียน Bou Ptrn แปล

《武道狂之詩》 Sangre y Acero

Volume 18

Original story & characters created by 喬靖夫 (Jozev)

Copyright © Skywalker Press Limited, Hong Kong

Thai edition copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd., Thailand

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2336-5

ภาพประกอบ หางดก

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางอนม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ทุกผู้ทุกคนล้วนมีเหตุผลในการหัดเขียนแตกต่างกันไป ไม่ว่าจะพวกจึงเลี้ยงเยียนเหิง หรือแม้แต่เหยาเหียนใจว และซางเจิงอวี่ก็มีเหตุผลให้ตนเองไปกระทำการต่างๆ ต่อให้เป็นเรื่องโหดเหี้ยมเพียงใด ทว่าเหตุผลเหล่านั้นเป็นความจริงแท้จากใจหรือไม่ สนามรบที่เผชิญอยู่ตรงหน้าจะเป็นผู้บอกกล่าว หากเป็นความซื่อตรงต่อตนเองโดยแท้คงมิใช่ปัญหา แต่หากมิใช่แล้ว... คนเหล่านั้นจะต้องเผชิญอะไร และจะตัดสินใจอย่างไร นอกจากฟ้าเบื้องบนก็คงมีเพียงพวกมันที่รู้...

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บู๊คส์

ประวัตินักเขียน

Jozev หรือ ฉะยวฉิ่งฟู เกิดในปี ค.ศ. 1969 ณ เกาะฮ่องกง อยู่ในรุ่นที่เติบโตมากับการดูโทะคุซะสึ (ละครเกี่ยวกับสัตว์ประหลาดและยอดมนุษย์ของญี่ปุ่น) และภาพยนตร์กำลังภายในของบ้านเกิดตนเอง

ขณะมุ่งศึกษาอนุปริญญาสาขาการแปล ได้ตั้งปณิธานจะเป็นนักประพันธ์ในระหว่างสามปีจึงก้มหน้าก้มตา 'ฝึกวิชา' หลังสำเร็จการศึกษาได้ดำเนินชีวิตในสาย 'ผู้พเนจรอักษร' ทันที ก้าวย่างเข้าสู่งานข่าว เกมคอมพิวเตอร์ นักเขียนบท... ร่อนเร่อยู่ระหว่างวงการภาษาและสื่อ

อาชีพเสริมคือนักแต่งเพลง มีผลงานยอดนิยม เช่น 'Deep Blue' 'The Wind Chimp' และ 'Asura of Forest' ของหลูเฉียวฉิน 'Wings of Light' ของหวังเฟย และ 'Open Long-Distance Classes As Early As' ของเฉินอี้ชวิน ในจำนวนนี้เพลง 'Deep Blue' ได้รับรางวัลคำร้องยอดเยี่ยมจากสมาคมนักแต่งเพลงและนักประพันธ์แห่งฮ่องกง (CASH) ประจำปี 2000

ปี 1996 ออกผลงานเขียนนิยายเรื่องแรก และฉีกสไตล์แนวงานที่เขียนอยู่เสมอ ทั้งแอ็กชั่นแฟนตาซี แนวอิงประวัติศาสตร์ แนวสืบสวนของขวัญจันมาเขียนแนวกำลังภายในเรื่อง 'เพลงกลอนคัลเลอร์' ซึ่งได้ให้สิทธิ์นำเรื่องนี้ไปทำเป็นฉบับหนังสือการ์ตูนแล้ว

Jozev มีคติประจำใจในการทำงานเขียนคือ 'หากไม่เขียนให้คนอ่านแล้วรักจนจะเป็นจะตาย ก็ต้องเขียนให้คนเกลียดจนแทบเป็นแทบตาย นี่ถึงจะเป็นนิยายที่ดีที่สุด'

จากใจนักแปล

'เพลงกลอนคลั่งยุทธ์' ผลงานกำลังภายในขนานแท้ที่มีตัวละครเอกที่ชื่อเวียนเหิง เวียนเหิงตัวละครหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกับผมซึ่งยังไม่ประสีประสากับโลกสักเท่าใดนัก และวิถีชีวิตก็มีความลุ่มลึกลับคล้ายคลึงกับผมเป็นอย่างมาก เวียนเหิงเดินบนวิถียุทธ์ที่ต้องฟันฝ่าอุปสรรคและการฆ่าฟัน ตัวผมเองก็กำลังเดินอยู่บนเส้นทางการเป็นนักแปลโดยที่ยังมีประสบการณ์มากมายให้เก็บเกี่ยวจากผู้อาวุโสหลายท่าน ผมเชื่อว่ามนุษย์อย่างเราไม่มีใครสามารถสำเร็จได้ด้วยตัวเอง เวียนเหิงมีจึงเลี้ยวผู้มากประสบการณ์คอยชี้แนะ ผมเองก็มีสหายที่คอยให้คำแนะนำในโลกของนิยายกำลังภายในเช่นเดียวกัน ต้องขอขอบคุณพี่เอมมา ณ ที่นี้ด้วยที่คอยให้คำปรึกษาในหลายๆ เรื่อง

ในเมื่อชีวิตผมเทียบได้กับเค้าโครงของเรื่องนี้แล้วบางส่วน ที่ขาดไปไม่ได้เลยเห็นจะเป็นสิ่งกีดหรือสำนักที่รับผมเป็นศิษย์ จากใจนักแปลผมอยาก จะขอขอบคุณสำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์ (แจ่มใส) และพี่ฝนบรรณาธิการ เป็นอย่างสูง ผมเคยเกือบจะถอดใจจากการตระเวนทดสอบฝีมือที่ล้มเหลว แต่สุดท้ายโชคชะตาและโอกาสก็ได้ลิขิตให้ผมได้ทำงานร่วมกับสำนักพิมพ์

มีคำพูดหนึ่งของพี่ฝนที่ผมชื่นชมมาก 'เพชรก็ต้องเจียรระไนจริงไหม' จังหวะที่ได้ฟังประโยคนี้ มันทำให้ผมรู้สึกว่ที่แท้เรามีคุณค่าและศักยภาพ อยู่ในตัวเอง ซึ่งพี่ฝนอาจจะมึสหายตาเดียวบคมที่มองเห็น...หรือมองพลาด อันนี้ก็ไม่ว่าใจครับ ผมจึงปฏิญาณว่าจะร่วมกันสร้างผลงานที่ดีให้กับมิตรรัก นักอ่านทุกท่านอย่างสุดความสามารถ

สุดท้ายนี้ ผมอยากฝากผลงานของผมไว้ในอ้อมอกอ้อมใจของสหาย นักอ่านทุกท่าน หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเราจะร่วมเดินทางไปจนสุดเส้นทาง วิถียุทธ์สายนี้พร้อมๆ กัน

น้อมคารวะ

Bou Ptrn

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

สารีปุตฺร ธรรมทั้งปวงล้วนว่างเปล่า ไม่เกิดไม่ดับ ไม่มีตัวตน
ไม่ผ่องแผ้ว ไม่เพิ่มไม่พร่อง

'ปรัชญาปารมิตาหทัยสูตร'

บทที่ 1

เพชฌัญญกกองทัพ

ภายใต้ดวงอาทิตย์ร้อนแรงยามบ่ายกลางคิมหันตฤดู หนองครา
รกครึ้มของอู่เหวินตั้งซึ่งเปียกซึมไปด้วยเหงื่อพันติดอยู่บนคางและลำคอ
มันใช้สายรัดแขนเสื้อเช็ดเหงื่อที่เข้าดวงตาออกไป สายตาอันแน่วแน่
ยังคงมองเบื้องหน้าของถนนร้างซานเมือง

ทุกอย่างยังคงว่างเปล่าไร้ผู้คน

อู่เหวินตั้งกัดฟัน เกร็งร่าม้าฟ่วงพีให้เดินหน้าสืบต่อ ในใจมันคิดอยู่
เพียงอย่างเดียว

ต้องพบได้เท่าหวังให้ได้

บุรุษที่สวรรค์คุ้มครองไม่มีทางตายตงง่ายตายเพียงนี้

ร่างกำยำเหมือนหมီးของอู่เหวินตั้งทำให้พาหนะยากจะรับไหว
มันจึงมิได้สวมเกราะศึกเพื่อที่จะเดินทางได้สะดวกรวดเร็ว ใส่เพียง
เสื้อผ้ารัดรูปและพกดาบขานเตาที่ชอบใช้ยามนำทหารปราบโจร
และบุกโจมตีขบวนศัตรูท่ามกลางภูมิทัศน์อันตรรายในอดีต ขณะนี้
สีหน้าที่โหดร้ายพลุ่งพล่านและแผ่ความร้อนรนของมันไม่ต่างกับ

ขณะต่อสู้ในวันนั้นเช่นกัน

หลังจากได้รับข่าวการยกทัพก่อกบฏของหนึ่งอ่องจู่เฉินเหา
อู่เหวินตั้งก็เข้าสู่ภาวะตึงเครียดเช่นนี้

ผู้กล้าหนึ่งร้อยยี่สิบกว่าคนขี่ม้าตามอยู่ด้านหลังมัน เรียงเป็น
ขบวนยาวเดินหน้าเสาะหาไปพร้อมกันบนถนนชานเมือง

จำนวนม้าศึกนี่คือทั้งหมดที่เมืองจี้อันใช้ได้ในปัจจุบัน ทหารม้า
กว่าครึ่งเป็นนักรบที่ยังคงอยู่ข้างกายหลังอู่เหวินตั้งปราบปรามโจรที่ต่งกั๋ง
และเหิงสุ่ยในอดีต อีกครึ่งหนึ่งคือทหารชาวบ้านที่ถูกฝึกใหม่ในเมืองจี้อัน
ในสองปีมานี้

นับจากปราบโจรสำเร็จและกลับไปดำรงตำแหน่งเจ้าเมืองที่จี้อัน
สืบต่อ อู่เหวินตั้งมิกล้ำลึกคำกำชับของหวังโสภาเหรินสักขณะเดียว
ภายใต้สถานการณ์ที่ชาวบ้านดำรงชีวิตโดยไม่ได้รับอันตราย ให้ความยาม
ฝึกทหารชาวบ้านให้มากที่สุด เก็บสะสมเสบียงทัพให้มากที่สุด

บัดนี้อู่เหวินตั้งรู้เหตุผลของหวังโสภาเหรินแล้ว

มือขวามันถือเชือกบังเหียนม้า มือซ้ายจับฝักดาบตรงข้างเอว
ที่แกว่งไปตามฝีเท้าม้า ดาบชานเตาเล่มนี้เพิ่งตีมาเมื่อสองวันก่อน
เมื่อข่าวหนึ่งอ่องก่อกบฏถ่ายทอดถึงเมืองจี้อัน ในเมืองก็มีขุนนางและ
พ่อค้าหนีตายอย่างตื่นตระหนก อู่เหวินตั้งพินหันคนในนั้นด้วยมือตัวเอง
เพื่อทำให้สถานการณ์ในเมืองและจิตใจผู้คนสงบลงอย่างรวดเร็ว มัน
รีบส่งหนังสือไปยังตำบลทั้งหมดในเมืองจี้อัน สั่งการให้ขุนนางและ
ชาวบ้านแต่ละพื้นที่เตรียมรับศึกเต็มกำลัง

ในสายตาทหารจี้อัน เจ้าเมืองอู่ที่ยามปกติโอบอ้อมอารีเปลี่ยนเป็น
อีกคนหนึ่งในชั่วข้ามคืน แจกเช่นขุนพลเทพที่รูปโฉมดุร้ายน่าเกรงขาม
ในวัดประจำเมือง เพราะการเปลี่ยนแปลงอย่างสุดขีดเช่นนี้เอง

ความหวาดกลัวที่มีต่อกองทัพกบฏของหนึ่งห้องของชาวบ้านจึงถูกกลบ
ด้วยความน่ายำเกรงของอุเวินตั้ง

หลังรอให้สถานการณ์ของจีอันสงบลงและแบ่งสำนักงานเตรียมรบ
จนเสร็จเรียบร้อย อุเวินตั้งจึงนำทหารม้าของตนเดินทางออกนอกเมือง
มุ่งสู่ทิศเหนือ เสาะหาหวังโส่วเหรินโดยไม่รีรอ

อุเวินตั้งที่เคยทำศึกได้อาณัติของหวังโส่วเหรินเชื่อมั่นว่า
ผู้ที่จะยุติมหาภัยก่อกบฏคราวนี้ได้ ในฝันพสุธา มีเพียงหวังโส่วเหริน
ผู้เดียว

ก่อนหน้านี้ระหว่างทางขึ้นเหนือหวังโส่วเหรินเคยผ่านเมืองจีอัน
เป็นเหตุให้อูเวินตั้งรู้ว่าได้เท่าหวังกำลังจะไปหนานซาง และต่อมา
มันรู้ว่ามีผู้ไม่ยอมศิโรราบอย่างพวกซุนซุ่ยผู้ตรวจการเจียงซีถูกประหารชีวิต
ที่ตำหนักหนึ่งห้องแห่งหนานซาง แต่ในใบรายชื่อของซุนนางที่ถูกสังหาร
กลับปราศจากได้เท่าหวัง ก็หมายความว่าหวังโส่วเหรินหนีพ้นเงื้อมมือ
ปีศาจของกองทัพกบฏหนึ่งห้องแล้ว หรืออย่างน้อยยังคงมิได้ถูกจับ

อุเวินตั้งร้อนใจดังไฟสุ่มโดยแท้จริง มันเป็นซุนนางที่เจียงซี
นานแล้ว ย่อมได้ยินว่าหลายปีมานี้ตำหนักหนึ่งห้องมีบทบาทอย่างไร
หวังโส่วเหรินที่ระหว่างทางปราศจากกำลังทหารในมือ เฉกเช่นหน้า
พวกบ้าคลั่งได้อาณัติหนึ่งห้อง เจกเซนแพะโดดเดี่ยวถูกฝูงหมาป่า
ไล่ล่า...

มันหันมองกองกำลังร้อยกว่าคนที่ขี่ม้าอยู่เบื้องหลัง พวกมัน
อดทนต่อดวงอาทิตย์ร้อนจัดจนเหงื่อไหลเปื้อกหลังติดตามอุเวินตั้ง
ออกนอกเมืองเพื่อเสาะหาได้เท่าหวังโดยม้าแทบมิได้หยุดฝีเท้ามา
สองวันแล้ว แต่ถึงบัดนี้ยังคงไม่มีสักคนเอ่ยปากรำพึงรำพัน พวกมัน
เพียงควบชื่ออยู่เงียบๆ รักษาภาวะเตรียมรบตลอดเวลา การก่อกบฏ

เพ็งเกิดขึ้น ฟันที่หลายร้อยหรืออบหนานซางล้วนบรรยาศตึงเครียด
 ไม่มีผู้ใดรู้ว่ากองทัพกบฏดำหนักหนิงอ่องมีความเคลื่อนไหวอันใด และ
 ยากรับรองว่าที่แห่งใดจะไม่ประสบศัตรู ด้วยเหตุนี้ผู้เหินดิ่งจึงมักกล้า
 ให้ขบวนม้ากระจัดกระจาย แต่ให้รวมตัวกันเคลื่อนที่ไปข้างหน้า

ในบรรดาผู้ขี่ม้าที่ตามติดอยู่ด้านหลังผู้เหินดิ่ง กลับมีผู้หนึ่งหาใช่
 ทหารชาวบ้านที่มันฝึกซ้อมมา สามวันก่อนยังไม่ใช้ลูกน้องของมัน
 เสียด้วยซ้ำ

คนผู้นี้คือสตรีเพียงหนึ่งเดียวในกองทัพม้าหนึ่งร้อยยี่สิบกว่าคน
 ฮั่วเหยาฮวาแผ่ผมสั้นบางๆ เจกเช่นแมงซีที่เพ็งไว้ผมคืนสู่ชมาราวส
 หากมิใช่มีดวงตาสุกใสเรียวยาวคูนั้น ก็ยากที่จะจำแนกชายหญิงได้
 โดยแท้จริง ใบหน้าของนางเข้มคล้ำกว่าแต่ก่อนมาก คล้ายเป็น
 ผลจากการทำงานกลางแจ้งเป็นเวลานาน ผิวหนังบนหน้าหยาบกร้าน
 ยิ่งขึ้น ปรากฏรอยย่นเป็นจุดๆ เมื่อเทียบกับขณะอยู่ใต้อาณัติ
 จอมเวทบัวหลงเมื่อก่อน นางในตอนนี้อยู่สลดกลืนอายหยาดเอี่ยมออกไป
 แล้ว แต่เพิ่มด้วยพลังชีวิตอันแข็งแกร่งที่น่าดึงดูดอย่างยิ่ง

สิ่งที่สวมอยู่บนร่างนางคือชุดรัดรูปสีเข้มที่ไม่ต่างกับเครื่องแบบบุรุษ
 สองเท่าที่เหยียบไกลนม้าสวมรองเท้าฟางเก่าคู่หนึ่ง ข้างเอวพกดาบทหาร
 แคว้นวอที่หูหลังหันให้นางในวันนั้น ข้างอานม้าแขวนไว้ด้วย
 กระบองยาวสี่จี้คือกบฏเล่มหนึ่งที่สูงขึ้นเอง กระบองนั้นหน้าหนา
 ท้ายเรียวเล็ก ด้านหน้าจี้คือกบฏห่อหุ้มด้วยหนังฟอกชั้นหนึ่ง เป็นอาวุธหนัก
 ที่นางเตรียมไว้บนสมรภูมิใหญ่แทนดาบเลื่อย

รูปร่างของฮั่วเหยาฮวาชูบผอมกว่าวันวานอย่างชัดเจน แต่กลับ
 เห็นได้ชัดว่าแข็งแกร่งกว่าเดิม ท่าทางขี่ม้าชำนาญชาญไ้เทียบเทียม
 ความสามารถในการประสานงานของแขนขามิใช่ทหารชาวบ้านนายใด

ข้างกายจะเทียบได้

อุ่เหวินตั้งรับรู้ได้นานแล้วว่าฮั่วเหยาฮวาฝีมือไม่ธรรมดา ยามมองดูท่าพี่ม้าของนางขณะนี้ยังคงอดมิได้ที่จะชื่นชม เมื่อก่อนมันไม่เคยเห็นบุคคลเช่นนี้ในกองทัพ แม้กระทั่งเมิ่งซีเหอศิษย์สำนักปากว่าที่สร้างผลงานไม่ธรรมดาในศึกปราบโจรก็คล้ายไม่เทียบเท่า

เป็นคนในยุทธภพกระมัง...

อุ่เหวินตั้งลอบสังเกตฮั่วเหยาฮวาตลอดเวลาขณะเดินทาง สตรีที่พลันมาเข้าร่วมกองทัพจากอำเภอลูหลิงนางนี้มีอาจทำให้มันเชื่อใจได้โดยแท้จริง โดยเฉพาะหลังรู้ภูมิหลังของนางมากยิ่งขึ้น

อุ่เหวินตั้งเคยไต่ถามชายฉกรรจ์หลูหลิงที่มาเมืองจี้อันเข้าร่วมพันธมิตรกองทัพคุณธรรมกับฮั่วเหยาฮวาอย่างละเอียด ได้รู้ว่าสตรีนางนี้เมื่อก่อนกลับเป็นหัวใจก้อยยไต่อาณัติของจอมเวทบัวหลงโจรฮั่วที่อาละวาดในพื้นที่ ฆ่าคนมากมายอย่างยิ่ง กลุ่มศิษย์จอมเวทพวกนั้นถูกหวังไส่วะรินนำกำลังกวาดล้างเมื่อหลายปีก่อน หลังจอมเวทบัวหลงพ่ายแพ้หลบหนีไปก็ได้ยินว่าเข้าร่วมตำหนักหนึ่งอ่อง บัดนี้เป็นหนึ่งในผู้นำกองทัพกบฏ และปีศาจสาวที่หายสาบสูญเนิ่นนานนางนี้พลันกลับมาหลูหลิงอีกครั้งเมื่อหนึ่งปีก่อน ปลงผมสารภาพบาปต่อหน้าผู้คนวิงวอนขอให้อภัย ทำให้คนท้องถิ่นตื่นตะลึงไม่หยุด

ฮั่วเหยาฮวาทำบาปมากมายอย่างยิ่ง ชุนนางและชาวหลูหลิงย่อมไม่มีทางยกโทษให้นางอย่างง่ายตาย แต่พวกมันก็กลัวเกรงฝีมือของนางเช่นกันจึงมิกล้าบุ่มพ่ำมจับกุมนางสำเร็จโทษ ได้แต่อนุญาตให้นางอาศัยอยู่ในผืนนารกร้างแห่งแล้งผืนเล็กนอกเมื่องนานวันเข้า ชาวบ้านเห็นฮั่วเหยาฮวาไร้ซึ่งจิตใจชั่วร้ายแล้วจริงๆ จึงค่อยๆ ผ่อนคลายความระแวงระวังต่อนาง นางทำนาผืนนั้นด้วย

น้ำพักน้ำแรงตัวเองเพื่อประทังชีวิต และสร้างกระท่อมหลังหนึ่งสำหรับพักอาศัย นับจากนั้นก็ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขปราศจากเรื่องราวมาโดยตลอด ชาวบ้านมองเห็นฮั่วเหยาฮวานนอกจากทำนาแล้ว ยังอุทิศตนซ่อมแซมสะพานและศาลารอบเมือง หรือกำจัดก้อนหินบนถนนและวัชพืชที่อุดตันกระแสน้ำ ชวนให้ยากที่จะนึกโยงถึงนางปีศาจบ้าคลั่งตนนั้นก่อนหน้า

กระทั่งช่วงการก่อกบฏของตำหนักหนึ่งฮ่องเผยแพร่สู่อำเภอหลูหลิง ชาวบ้านจึงได้เห็นนางนำดาบทหารเดินออกมาจากกระท่อม ซ้ำยังไปจวนว่าการอำเภอ ยี่มอาวุธหนักที่มีอยู่เล่มหนึ่งจากทหารชาวบ้านและผู้คุ้มกันเขตท้องถิ่น นั่นก็คือกระบองไม้ใหญ่เล่มนั้น และภายหลังก็ติดตามชายฉกรรจ์สืบกว่าคนมาจี่อัน...

อู่เหวินตั้งหันหน้ากลับ มองดูเส้นทางเบื้องหน้าสับสนต่อ ในใจกลับยังพะวงกับสตรีที่ขี่ม้าอยู่ด้านหลัง

จะเป็นสายลับที่ซ่อนตัวอยู่ในตำหนักหนึ่งฮ่องหรือไม่...แต่ก็หาได้เหมือน คงไม่มีสายลับที่สะกดตาและชวนให้ระแวงระวังเช่นนี้กระมัง...

อู่เหวินตั้งยอมปฏิเสศการเข้าร่วมพันธมิตรของฮั่วเหยาฮวาได้ แต่มันก็ไม่อยากปล่อยกองหนุนที่แข็งแกร่งเช่นนี้ไปโดยเสียเปล่า พลังยุทธ์และประสบการณ์ชั้นนี้ เพียงฮั่วเหยาฮวาคนเดียวก็ต้านทหารชาวบ้านธรรมดาหลายสิบนายไปจนถึงนับร้อยนายได้ ในช่วงเวลาคับขันที่เกี่ยวข้องถึงแผ่นดินต้าหมิงนี้ อู่เหวินตั้งรู้ว่ามิอาจสิ้นเปลืองกำลังใดๆ โดยเปล่าประโยชน์จึงหันมาให้ความสนใจนาง

ฮั่วเหยาฮวายังคงขี่ม้าโดยมิได้เผยสีหน้าอารมณ์ใดๆ นางที่มีประสบการณ์ในยุทธภพไซกโชนไร้เทียบเทียม ไหนเลยจะได้สังเกตว่า

อู่เหวินตั้งกลางแควลงตนยั้งนัก เพียงแต่นางเลือกรับการปฏิบัติอย่างเย็นชา
ของอู่เหวินตั้งกับคนอื่น ๆ เจียบๆ ไม่เอื้อนเอ่ยวาจา

หลายปีมานี้ฮั่วเหยาฮวากระจำงยั้งนักว่าหากจะได้รับควมไว้วางใจ
จากผู้คนใหม่อีกครั้ง มิต้องอาศัยคำพูดแต่อย่างใด

"ใต้เท้าเจ้าเมือง!"

ทหารม้าคนหนึ่งทางซ้ายของอู่เหวินตั้งพลันตะโกนและยกแล้ม้าขึ้น
ชี้ไปยังเบื้องหน้า

เกือบจะในขณะเดียวกัน อู่เหวินตั้งได้ยินเสียงตวาดอ่อนหวาน
เสียงหนึ่งถ่ายทอดมา

ฮั่วเหยาฮวาเร่งม้าแทรกขบวนออกมา ประเดี๋ยวเดียวก็ควมผ่าน
อู่เหวินตั้งที่อยู่ด้านหน้าสุดวิ่งไปยังทิศทางที่แล้ม้าชี้ไป

การตอบสนองของอู่เหวินตั้งเองก็มีได้เชื่องช้า มักรับลงแล้ม้าศึก
ไล่ตามฮั่วเหยาฮวาไปข้างหน้าทันทีเช่นกัน อู่เหวินตั้งขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
หมายจะตามไปให้ทันสุดความสามารถ ในขณะเดียวกันหัวใจบังเกิด
ความขุ่นเคือง

จะออกกลายแล้วจริงหรือ

ม้าหลายร้อยตัวที่เหลื่อต่างก็มุ่งหน้าไปด้วยความเร็วทั้งหมดเช่นกัน
ผีเท้าก่อเป็นพายุฝุ่นหอบหนึ่งขึ้นบนถนนซานเมื่อง

วิชาขี่ม้าของอู่เหวินตั้งยากที่จะเทียบเคียงกับฮั่วเหยาฮวาที่เคยเป็น
โจรปล้นม้า ระยะเวลาคงห่างกับนางอยู่จั้งกว่า อู่เหวินตั้งทอดมองไปข้างหน้า
มองเห็นว่ามีเงาร่างของกองกำลังกลุ่มหนึ่งปรากฏขึ้นดังคาดและ
เข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ

มิอาจให้นางบรรลุถึงก่อนก้าวหนึ่ง... หากเป็นใต้เท้าหวังจริง
ไม่รู้นางจะทำอะไร...

สิ่งที่ทำให้อู่เหวินตั้งเคร่งเครียดยิ่งกว่าคือการมองเห็นฮั่วเหยาฮวา ที่อยู่เบื้องหน้าซึกดาบทหารบนเเวออกมาเสียงดังซึ้่งและลดเสียงๆ อยู่ข้างอานม้า แสงแดดสะท้อนจนคมดาบราวกับกำลังลุกไหม้

อู่เหวินตั้งไม่มีทักษะขี่ม้าที่แข็งแกร่งเพียงนั้น จำต้องแบ่งสมาธิ ซึกดาบขานเตาใหญ่ออกมาขณะควมม้าสุดความเร็ว แล้วค่อยเร่งเร้า ม้าฟ่งพีเข้าไปสืบต่อ

ฮั่วเหยาฮวากับอู่เหวินตั้งนำหน้าเหล่าทหารม้าหลายสิบชื่อ และพวกมันเข้าใกล้กองกำลังฝั่งตรงข้ามไม่ถึงห้าสิบจั้งแล้ว ภายใต้ แสงอาทิตย์เห็นได้ว่าฝ่ายตรงข้ามเองก็มือน้อยหนึ่งร้อยคนพกดาบทวน แวรวับ เห็นได้ชัดว่ามีไชนักเดินทางทั่วไป กองกำลังกลุ่มนั้นหยุดลงก่อน แล้วและตั้งเป็นขบวนป้องกัน

ฮั่วเหยาฮวาชะลอพาหนะลงก่อนเข้าใกล้ฝ่ายตรงข้ามประมาณ สามจั้ง อู่เหวินตั้งฉวยโอกาสเร่งตามไป เมื่อผ่านฮั่วเหยาฮวาจึงดึง เชือกบังเขียนม้าเอาไว้ มือขวาถือด้ามดาบขานเตา หันหน้ามองดู นักดาบหญิงที่น่าสงสัยนางนี้

ฮั่วเหยาฮวากลับมิได้กระวนกระวาย นางเพียงให้ม้าเดินทอดน่อง ไปทางขวาด้านหลังอู่เหวินตั้ง และกล่าวกับมัน "เข้าค้อมกันทาน"

อู่เหวินตั้งกุมด้ามดาบมันและยังคงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต่ขณะนี้ หามีทางเลือกไม่ มันปล่อยให้ด้ามดาบออก ซู่มือขวาขึ้นฟ้า บอกเป็น สัญญาณให้ม้าร้อยตัวด้านหลังหยุดรอคำสั่งอยู่ในที่ไกลเพื่อป้องกันอุบาย ของผู้มาด้านหน้า

ฮั่วเหยาฮวาลดดาบลงควบคุมเชือกบังเขียนม้าด้วยมือเดียวและ เดินหน้าเข้าไปสืบต่อตามอู่เหวินตั้ง กระทั่งห่างกับฝ่ายตรงข้ามจั้งกว่า จึงหยุดลงอีกครั้ง

เห็นเพียงในกลุ่มคนร้อยกว่าคนนั้นมีม้ายี่สิบสามสิบตัว อาวุธที่พกก็มีโซ่อาวุธยุทธโปกรณ์ที่ดีเลิศอะไร ผู้ที่สวมใส่เกราะศึกมีเพียงประมาณยี่สิบกว่าคน อีกทั้งล้วนเป็นจำพวกเกราะไม้และเกราะไม้ไผ่ที่หยาบกระด้างเห็นได้ชัดว่าเป็นผู้กล้าในพื้นที่ มีเพียงสามสิบกว่าคนนั้นที่ป้องกันอยู่หน้าขบวน แม้มีได้สวมเกราะ แต่ทั้งหมดพกดาบเดี่ยวที่รูปแบบใกล้เคียงกัน แต่ละคนยืนตรงด้วยท่วงท่าระแวดระวัง ในความเจียบจั้นแฝงด้วยพลังที่ปะทุได้ทุกเมื่อ อุ้หวินตั้งพอเห็นก็รู้ว่าเป็นนักสู้สำนักเดียวกัน

ในนักสู้มีเพียงหนึ่งคนขี่ม้า เป็นชายฉกรรจ์อายุใกล้ห้าสิบปีแล้ว ศีรษะล้านกว่าครึ่ง บนเอาจอกดาบชนปักษาอันล้ำค่าเล่มหนึ่ง ทำทางทรงอำนาจอย่างยิ่ง

นักสู้ที่ขี่ม้าผู้นี้สังเกตเห็นอุ้หวินตั้งอยู่ครู่หนึ่งจากไกลๆ ก่อนใช้ส้อมเสียดึงก้องกังวานตะโกน

"เป็นได้เท่าคู่เจ้าเมืองจีอันหรือ"

เมื่อได้ยินคำถามนี้ โลหิตร้อนวูบหนึ่งก็ผุดขึ้นในอกอุ้หวินตั้ง เพราะบนโลกมีเพียงผู้เดียวที่เข้าใจอุปนิสัยของมันเช่นนี้ รู้ว่ามันจะร้อใจเร่งนำทหารออกจากเมืองเพื่อเสาะหาและร้อจับอยู่ที่นี้

ดังคาด เหล่านักสู้ฝั่งตรงข้ามแหวกออกซ้ายขวาหลีกเลี่ยงให้คนผู้หนึ่งที่ขี่ม้าอยู่ด้านหลัง มันสวมเสื้อใส่หมวกที่ธรรมดาเหลือเกิน เอาจอกกระบี่ยาวเป็นลักษณะของปัญญาชนวัยกลางคน ไม่มีหน้าตาน่าเกรงขามเกินคนแต่อย่างใด แต่กลับแผ่บุคลิกที่ชวนให้เคารพออกมาเอง

เป็นหวังไส่วเหริน

อุ้หวินตั้งรีบลงจากม้า แทบเหมือนตกลงมาจากอาน ฮั่วเหยาฮวาที่อยู่ด้านหลังมันก็เก็บดาบคืนสู่ฝัก กระโดดลงจากอานมาแล้วเช่นกัน คนทั้งสองกราบกรานหวังไส่วเหรินพร้อมกัน

อยู่เหวินตั้งกั่มศีระชะติดพื้นดิน น้ำตาแทบจะหลังลงมา ขณะนี้
อารมณ์แห่งความตื้นตันของมันมีอาจบบรรยายด้วยถ้อยคำ

"สื่อไท* คารวะใต้เท้าผู้ตรวจการ! ใต้เท้ารอดพ้นภัยอันตราย
ไม่ถูกโจรภพประทุษร้าย สวรรค์คุ้มครองแผ่นดินต้าหมิง!"

หวังโส่วเหรินลงจากม้าพลงโบกมือบอกให้อยู่เหวินตั้งกับ
ฮั่วเหยาฮวาไม่ต้องมากพิธิ ในขณะที่เดียวกันก็แค้นยี้มในใจ

กล่าวว่า 'สวรรค์คุ้มครองต้าหมิง' ตอนนี้นับว่าเร็วเกินไปแล้ว...

ข้ารอดมาถึงวันนี้ได้ ผู้ที่คุ้มครองข้าหาใช่เพียงสวรรค์ไม่

อยู่เหวินตั้งเพิ่งยืนตรง หวังโส่วเหรินก็เดินมาถึงเบื้องหน้ามันแล้ว สีมือ
ซ้อนทับจับกัน หวังโส่วเหรินมองดูลูกน้องในวันวานที่มากความสามารถ
บุนนึ่งรอบด้านและรูปโฉมทรงพลังผู้นี้ก็ตีใจจนแทบควบคุมมิได้ อีกทั้ง
คลายใจอย่างมาก อยู่เหวินตั้งนำทหารออกมาเช่นนี้ก็หมายความว่า
สถานการณ์เมืองจี้ฉันสงบ ชุนนางและชาวบ้านเตรียมพร้อมรับศึก
ภายใต้การรวมเป็นหนึ่งเดียวของมัน

และหวังโส่วเหรินเชื่อมั่นในความสามารถของอยู่เหวินตั้ง จึงตัดสินใจ
ออกจากเมืองหลินเจียงลงใต้

สองวันก่อนมันหนีรอดจากการไล่ล่าอันโหดเหี้ยมของทหารโพรมิทพิ
กองทัพบกของหนิงอ๋อง บรรลุถึงเมืองหลินเจียงภายใต้การคุ้มกันของ
หกกระบี่บ้านแตก ได้รับการสนับสนุนจากกำลังทหารกลุ่มแรก ทว่า
หวังโส่วเหรินพิจารณาสถานการณ์ทันที วิเคราะห์ได้ว่าหลินเจียง
หาใช่สถานที่ซึ่งอยู่ได้นานไม่ เพราะที่ตั้งใกล้กับหนานซางอันเป็นฐานที่ตั้ง
ของฝ่ายศัตรูมากเกินไป อีกทั้งลักษณะพื้นที่ไร้ชัยภูมิให้ป้องกันได้ หาก
กองทัพบุกยกกำลังด้วยขบวนเรือ อาจถูกตีแตกได้ในสองสามวัน

* สื่อไท เป็นชื่อรองของอยู่เหวินตั้ง

กอบกับจิตใจผู้คนเมืองหลินเจียงเลื่อนลอย กำลังทหารไม่เพียงพอ หาใช่สถานที่รวบรวมกำลังทหารกองทัพคุณธรรมในอุดมคติไม่ ครั้นหวังไสว่เหรินชี้ขาดได้ก็ปฏิบัติอย่างรวดเร็ว ใช้ทหารกระทำกรอย่างกล้าหาญ สั่งให้ได้ต่อสู้เจ้าเมืองหลินเจียงอยู่ป้องกัน วันถัดมาตนเองนำทหารกลุ่มหนึ่งออกจากหลินเจียงทันที

และฐานที่ตั้งกองทัพคุณธรรมที่ตรงกับทัศนคติของมันที่สุด...คือจีอันหลินเจียงกับจีอันห่างกันประมาณสี่ห้าวันเดินทาง กองกำลังของหวังไสว่เหรินเพิ่งเดินได้ครึ่งทางก็ได้รับการต้อนรับจากคูเหวินตั้งหวังไสว่เหรินรู้สึกว่าเป็นกลางดี

คูเหวินตั้งรีบกวักมือไปยังขบวนม้าด้านหลังให้พวกมันเข้ามาคารวะใต้เท้าหวัง ทหารชาวบ้านที่ติดตามหวังไสว่เหรินมาแลเห็นกองหนุนอันแข็งแกร่งเพิ่มขึ้นร้อยละร้อยกว่านายก็ล้วนรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา

นักดาบที่ป้องกันได้เท้าหวังอยู่หน้าสุดคือหรวนเสาสยงเจ้าสำนักคูจีตระกูลหรวนแห่งเมืองหลินเจียงและเหล่าศิษย์ พวกมันหาได้เผยสีหน้าตื่นเต้นออกมาเหมือนทหารชาวบ้าน ยังคงจับจ้องสตรีนางนั้นข้างกายคูเหวินตั้งอย่างตึงเครียด อาศัยสัญชาตญาณของนักสู้ พวกมันล้วนได้กลิ่นอันตรายที่ฮั่วเหยาฮวาแผ่ออกมา

หรวนเสาสยงยังวางฝ่ามือขวาไว้บนด้ามดาบชนปักขาเบาๆ เพียงเพราะมันรู้สึกว่าคุณสตรีนางนี้อยู่ใกล้ได้เท้าหวังเกินไป...

ฮั่วเหยาฮวาอาศัยคูเหวินตั้งหลบสายตาของหวังไสว่เหรินด้วยตั้งใจบ้างไม่ตั้งใจบ้างอยู่ตลอด ขณะเดียวกันก็ทอดมองไปในหมู่ลูกน้องของหวังไสว่เหรินไม่หยุด แต่กลับหาเงาร่างที่นางใคร่อยากพบไม่เจอ คิ้วโก่งทั้งคู่ของนางขมวดแน่น ยากจะปิดบังความผิดหวัง

ยามนี้สายตาดูจมีดดาบสองสายมองไปยังนาง ฮั่วเหยาฮวา

หันรับสายตาที่ความเที่ยงธรรมเต็มเปี่ยมของหวังไส่วะหรินซึ่งหน้า
ก่อนกัมศีระชะลงอย่างละอายใจ ไบหน้าปราศจากสีไลहित

คนทั้งสองสบตากันครวาก่อน คือศึกวัดชิงเหลี่ยมที่เขาชิงหยวน
ในราตรีเมื่อห้าปีที่แล้ว

หวังไส่วะหรินยอมจำนางไม่ได้

ฮั่วเหยาฮวาคุกเข่าลงกับที่และปลดดาบทหารพร้อมฝักดาบกับ
แถบผ้าที่ห้อยตรงข้างเขวลงวางไว้บนพื้นเบื้องหน้า

"ฮั่วเหยาฮวาผู้มีโทษ คารวะใต้เท้าหวัง"

นางกลั่นน้ำตาเอาไว้พลางมองพื้นดิน ปลุกความกล้าอย่างมากที่สุด
เพื่อกล่าว

ย้อนกลับไปในวันวานที่หลูหลิง ฮั่วเหยาฮวายังคงได้ยินชาวบ้าน
กล่าวถึงวีรกรรมของหวังไส่วะหรินนายอำเภอเจียงซีได้อยู่ตลอดเวลา
โดยเฉพาะผลงานที่มันใช้ทหารปราบโจรดังเทพยดา หวังไส่วะหรินขึ้นชื่อ
เรื่องความซื่อตรงเกลียดชังความชั่วเสมือนศัตรูคู่แค้น ฮั่วเหยาฮวารู้ว่า
หากตนเองปรากฏตัวเบื้องหน้ามันอีกครั้งอาจมีผลลัพธ์เช่นไร แต่นาง
ยังคงเลือกเผชิญหน้า

บัดนี้ดาบประจำตัววางอยู่ด้านหน้า เท่ากับฮั่วเหยาฮวายอมให้
หวังไส่วะหรินลงโทษ

หวังไส่วะหรินก้มมองฮั่วเหยาฮวาเนิ่นนาน จึงลูปได้ครายาวกล่าว
"เรื่องของแม่นางฮั่ว ข้าเคยได้ยินพวกจอมยุทธ์จึงกล่าวมานานแล้ว"

มันหยุดพูด ในดวงตาปรากฏแววดุดันออกมา

"ถึงแม้เป็นเช่นนั้น เจ้าก็น่าจะรู้ว่าความผิดที่ตนเองได้กระทำในอดีต
ไม่อาจใช้ชีวิตที่เหลือได้โทษได้หมดกรรมัง"

ฮั่วเหยาฮวาฝืนแรงเงหน้าขึ้น สบสายตาของหวังไส่วะหริน

"ข้าไม่เคยคิดว่าตัวเองจะชดใช้ได้หมด" นางกล่าวที่ละคำ

อุ่เหวินตั้งมองดูจากด้านข้าง สายตาจ้องเหม็งไปยังใบหน้าของ ฮั่วเหยาฮวา ในอดีตอุ่เหวินตั้งเคยเป็นตุลาการมณฑลที่ฉางโจว คอยควบคุมดูแลกฎหมาย เคยเห็นพวกเจ้าเล่ห์มานักต่อนัก ขณะนี้ มันชี้ขาดได้จากสีหน้าของฮั่วเหยาฮวาว่าอารมณ์สำนึกผิดของนางจริงใจ โดยแท้ จึงอดมิได้ที่จะทอดถอนใจ

หวังโส่วเหรินฟังคำพูดของฮั่วเหยาฮวาแล้วพยักหน้า

"วันเวลาที่เหลืออยู่ เจ้าล้วนต้องใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางการสำนึกผิด แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าชีวิตที่เหลือของเจ้าจะไม่มี ความหมายอีกต่อไป เจ้ายังคงทำเรื่องราวบางอย่างได้"

มันเดินเข้าไปขณะกล่าวและก้มตัวเก็บดาบทหารขึ้นมายื่นให้ ฮั่วเหยาฮวา

"พวกจอมยุทธ์จึงเชื่อเจ้า ฉะนั้นข้าเองก็เชื่อเจ้า"

ยอดฝีมือระดับฮั่วเหยาฮวาเช่นนี้ หากหวังโส่วเหรินจะใช้ ความสามารถของนาง ต้องมอบหมายภารกิจสำคัญเป็นแน่ หาก มีอาจไว้วางใจ มีผู้ไม่ใช้จะดีกว่า

ฮั่วเหยาฮวาไม่มีความรู้สึกเล็ดร่อนพลุ่งพล่านเช่นนี้มานาน ครั้งสุดท้ายคงเป็นตอนที่เคียงไหลทำศึกกับซีเสี่ยวเหยียน คนเช่นนั้น ทำให้นางรู้สึกว่าตัวเองฝากฝังชีวิตไว้ได้อย่างสิ้นเชิง ฮั่วเหยาฮวา หลังน้ำตาร้อนอุ่นรับดาบทหารมาอย่างเคารพด้วยสองมือ นิ้วมือทั้งสอง ของนางล้วนสั่นเทาด้วยความตื้นตัน เหมือนเช่นสิ่งที่รับไว้ในมือคือ ชีวิตใหม่ของตนเอง

นางเช็ดน้ำตาออกไป ห้อยดาบคืนข้างเอวอีกครั้ง ร่างยืดตรงกว่า ก่อนหน้า

"ใช่แล้ว..." ฮั่วเหยาฮวาถามอีกหลังจัดดาบทหารจนเข้าที่
"พวกจอมยุทธ์จริง...อยู่ที่ใด"

อู่เหวินตั้งหาได้กระจ่างว่า 'พวกจอมยุทธ์จริง' ที่นางกับได้ทำหวัง
กล่าวคือผู้ใด แต่มันยังคงมีอาจเชื่อถือฮั่วเหยาฮวาได้จึงหวาดเสียวดู
"เรื่องเกี่ยวกับการทหาร ไยถามสงเดชได้"

"ไม่เป็นไร" หวังโส่วเหรินกลับยกมือปราชญ์อู่เหวินตั้งเอาไว้และ
ยิ้มน้อยๆ ให้ฮั่วเหยาฮวา "ตอนนี้พวกเรายังคงเผชิญหน้าวิกฤตร้ายแรง
ต้องแข่งกับเวลา กลับจี้ฉันไปพลางคุยกันไปพลางเถอะ"

หวังโส่วเหรินกับอู่เหวินตั้งขี่ม้าเดินเคียงกัน ม้าทั้งสองของ
ฮั่วเหยาฮวาและหรวนเสาสยงคุ่มกันอยู่สองข้าง เงียบฟังคำพูดของ
ได้ทำหวังเช่นกัน

หนึ่งอ่องจู่เงินหาประกาศยกทัพออกบฏ จนบัดนี้ผ่านไปสามวันแล้ว
จากการประเมินของหวังโส่วเหริน ตำหนักหนึ่งอ่องวางแผนออกบฏ
นานแล้ว เวลาที่ใช้ในการเตรียมรบคงไม่นานเกินไป อาจระดมกองทัพ
ได้ทุกเมื่อภายในวันเดียว อีกทั้งคาดคำนวณว่าอย่างน้อยกำลังทหารทั้งหมด
มีมากถึงแปดหมื่นนาย อำนาจทหารแข็งแกร่งอย่างยิ่ง

หวังโส่วเหรินสมมติว่าหากตนเองเป็นจู่เงินหา ย่อมระดมกองทัพ
ผ่านแม่น้ำไปทางบูรพาอย่างรวดเร็วเพื่อช่วงชิงหนานจิงในอึดใจเดียว

"หากโจรภทญจู่เงินหาได้เมืองหลวงหนานจิง ก็จะได้ทั้งชัยภูมิ
และปลุกขวัญกำลังใจกองทัพ อาจถือโอกาสประกาศขึ้นครองราชย์
อย่างเป็นทางการ บรรลุแผนการยึดครองแผ่นดินครึ่งค่อนในชั่วข้ามคืน
ดังดูตพวกโหดชั่วเข้าร่วมได้มากขึ้น ยามนั้นถึงแม้ราชสำนักจะพยายาม
สุดความสามารถ ชัยชนะก็ยากที่จะคาดการณ์"

หวังโส่วเหรินขมวดหัวคิ้วแน่นขณะกล่าว สิ่งที่มีนัยกังวลยิ่งกว่า ย่อมเป็นเมื่อถึงยามนั้นการศึกจะยิ่งยืดเยื้อยาวนาน ชาวบ้านตกลอยในความยากลำบาก ไม่ว่าสู้สุดท้ายผู้ใดจะเป็นจักรพรรดิ ผู้ที่เสียหายยังคงเป็น อาณาประชาราษฎร์

ต้องขัดขวางจู่โจมเหาก่อนก้าวหนึ่ง ขณะมันยังไม่จุดเพลิงสงคราม เป็นวงกว้าง นี่คือเป้าหมายของหวังโส่วเหริน

ทว่าสิ่งที่หวังโส่วเหรินขาดแคลนที่สุดในยามนี้คือเวลา แม้มัน ถึงตรงคำสั่งกับตราประทับที่ระดมและบัญชาการกองทัพได้ แต่จะรวบรวมกำลังทหารที่เพียงพอต่อต้านกองทัพกบฏของหนึ่งฮ่องหวังโส่วเหรินคำนวณว่าอย่างน้อยต้องใช้เวลาสี่สิบวัน หากบุ่มบ่ามยกทัพเพื่อที่จะรีบสกัดกองทัพกบฏก่อนต้องปราศัยเป็นแน่

ถึงแม้เป็นหวังโส่วเหรินที่มีแผนการเหนือคาดอยู่เต็มทรวงก็ไม่อาจฝ่าฝืนหลักการพื้นฐานด้านกำลังทหารได้

"ในเมื่อมีอาจยกทัพสกัดกองทัพกบฏได้ชั่วคราว พวกเราต้องคิดวิธีหนึ่งถ่วงพวกมันเอาไว้ วิธีที่ไม่ต้องใช้ทหาร"

อู่เหวินตั้งฟังหวังโส่วเหรินกล่าวเช่นนี้ก็หวนนึกถึงตอนที่พวกมันปราบปรามโจรภูเขาที่ถ่องกั้งและส่วยเหยียนเมื่อสองปีก่อนขึ้นมาทันที ได้ทำหวังไช้แผนสกัดกั้นกำลังหลักของโจรผู้ร้ายเช่นไรก่อนเปิดฉากจู่โจมกะทันหัน...

เมื่อคิดถึงตรงนี้ ดวงตาของอู่เหวินตั้งก็ลุกวาวขึ้นมา สบตากับหวังโส่วเหริน

วิธีไปปิด

หวังโส่วเหรินรู้ว่าอู่เหวินตั้งคิดได้แล้ว จึงยิ้มน้อยๆ ล้วงหนังสือฉบับหนึ่งออกมาจากนอกเสื้อยื่นให้

อุ้เหวินตั้งเปิดอกมาดูบนานม้า เห็นเป็นฎีกาคำสั่งจัดเตรียมทหาร
แผ่นหนึ่ง

'...สวี่ไ้่นำกองทัพชายแดนรวมสี่หมื่นออกจากเพ็งหยาง
เซวี่หย่งนำกองทัพชายแดนสองหมื่นรวมตัวกับสวี่ไ้่น
เฉินจินและบรรดาแม่ทัพนำทหารรวมหกหมื่น แยกทางบรรจบที่
หนานซาง

หลิวฮุยและก๊วยหย่งแบ่งกันนำกองทัพเมืองหลวงสี่หมื่น บุคจาก
เส้นทางน้ำเมืองสวี่โจวและเมืองไหวอันสองทาง
หวังโ้ส่วเหรินนำทหารเจียงซีได้สองหมื่นเข้าทางทิศเหนือ...'

อุ้เหวินตั้งอ่านต่อไป ทั้งหมดคือจำนวนทหารและทิศทางการ
รวมพลของกองทัพทางการแต่ละเส้นทาง ในคำสั่งทหารกำชับให้แต่ละส่วน
ต้องเคลื่อนที่ช้าลงหลังบรรลุถึงที่รวมพลเพื่อก่อเป็นรูปขบวนโอบล้อม
หนานซาง รอคอยกองทัพกบฏของจูเฉินเหาออกจากเมืองค่อยตัดกองทัพ
และขนานตีหน้าหลัง

เมื่ออ่านจำนวนรายงานกำลังทหารแต่ละบรรทัดนั้น อุ้เหวินตั้ง
ก็รู้สึกตื่นเต้นอย่างยิ่ง แต่พออ่านต่อไปอีกมันจึงนึกขึ้นได้ว่าเป็นเรื่องเช่นไร
ฎีกาทั้งฉบับล้วนเป็นหวังโ้ส่วเหรินแต่งขึ้น ทหารที่ระดมกำลังมาต่อต้าน
กองทัพกบฏได้ในตอนนี้มีเพียงพันกว่าคนที่จี้อัน

"โจรกบฏจูเฉินเหาสังหารได้เท่าอี่ซวน แต่กลับไม่รู้ว่ามีให้อาจุ
ที่ร้ายกาจขึ้นหนึ่งแก้าก่อนแล้ว" หวังโ้ส่วเหรินมองป่าในที่ไกลขณะกล่าว
ผู้ทีคิดถึงอยู่ในใจคือผู้ล่งลับทีเสียสละ

'อี่ซวน' คือฉายาของซุนซู่ผู้ตรวจการเจียงซี ภายใต้การจัดการ

ของหวังฉยงเสนาบดีกรมทหาร ชวนชู้กับหวังโส่วเหรินขุนนางภักดี
 มากความสามารถสองคนนี่จึงมาดำรงตำแหน่งที่เจียงซีตามลำดับ
 เพื่อรับมือกับแผนการของจูเฉินเหาส่งหน้า ในมือชวนชู้แม้ไม่มีทหาร
 มีอาจใจมีที่โง่งมที่หนึ่งอ่องซื่อตัวได้โดยตรง แต่กลับเตรียมพร้อมสำหรับ
 การก่อกบฏในภายภาคหน้าไว้ก่อนแล้ว ข้อหนึ่งในนั้นคือลอบสร้าง
 เครือข่ายสืบเสาะและถ่ายทอดข่าวที่เจียงซี โดยยึดหนานซางเป็น
 ศูนย์กลาง ขอบข่ายครอบคลุมเมืองหลายแห่งตามแม่น้ำ ล้วนเป็น
 สถานที่ที่ชวนชู้คาดคิดว่าตำหนักหนึ่งอ่องจะเคลื่อนไหวก่อนยกทัพ

และเมื่อต้นปีนี้ ชวนชู้กับหวังโส่วเหรินเคยเข้าเป็นอาคันตุกะ
 ที่ตำหนักหนึ่งอ่อง ชวนชู้รับรู้จากปากหนึ่งอ่องว่าวันก่อกบฏอยู่ไม่ไกล
 แล้ว มันจึงฉวยโอกาสขณะรวมตัวที่หนานซางครานั้นมอบสายข้อมูลนี้
 ให้หวังโส่วเหริน รวมทั้งสัญลักษณ์รหัสลับที่ใช้และใบรายชื่อทูต
 ในแต่ละพื้นที่ บัดนี้จึงใช้เครือข่ายนี้กระจายข้อมูลเท็จในฐานะที่ตั้ง
 ของกองทัพกบฏได้พอดี

แต่หวังโส่วเหรินรู้อย่างนี้ยังคงไม่เพียงพอ นักวางแผนข้างกายจูเฉินเหา
 มีมากอย่างยิ่ง แค่ข้อมูลเท็จอาจไม่พอทำให้หนึ่งอ่องเกิดความคลางแคลงใจ
 จนหยุดกระทำการ ต้องสร้างพิธีที่ทำให้ฝ่ายตรงข้ามเชื่อถือ

ก็หมายความว่าต้องส่งคนรุดหน้าไปกระทำการเบื้องหลังศัตรู
 ข้างกายหวังโส่วเหริน ผู้ที่รับหน้าที่นี้ได้มีเพียงหกกระปีบ้านแตก
 ในคืนที่เข้าสู่เมืองหลินเจียง แม้หวังโส่วเหรินเหนื่อยล้าถึงขีดสุด
 แต่ก็ครุ่นคิดแผนการแต่ละประเภทเพื่อรับมือกองทัพกบฏ และคิดวิธี
 กระจายข่าวปลอมนี้ได้ ซ้ำยังปั้นเรื่องเขียนคำสั่งทหารฉบับนั้น

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว มันจึงเรียกรวมหกกระปีบ้านแตกทั้งห้ามาปรึกษา
 หรือ

'บัดนี้ได้รับการป้องกันจากกำลังทหารของเมืองหลินเจียง วิกฤต
คลี่คลายแล้วเล็กน้อย' หวังโส่วเหรินกวาดมองพวกจึงเลียพลางกล่าว
'ข้ากำลังคิดว่าหากยังคงรั้งจอมยุทธ์ทั้งหลายไว้ข้างกาย หาใช่แผนการ
ที่ดีไม่'

จึงเลียและเยียนเหิงมองหน้ากันแวบหนึ่ง

'มิมิด ได้เท่าหวัง' จึงเลียจับหมวดเคราพลางกล่าว 'พวกเรา
หกกระบี่บ้านแตก แต่ไรมาล้วนชำนาญการบุกโจมตี'

'ได้เท่าหวังอยากใช้พวกเราทำอะไร กล่าวประโยคเดียวก็พอแล้ว'
เยียนเหิงประสานมือกล่าว 'พวกเราล้วนเตรียมพร้อมล่วงหน้าแล้ว
การต่อสู้ในภายหน้าจะอันตรายกว่าวันนี้สิบเท่า'

'แค่สิบเท่าหรือ' เลียนเพยหงหัวเราะพลางกล่าว แต่เสียงหัวเราะนั้น
สะกิดแผลเก่าที่ต้นบ้นไพล่ คิ้วขาวอดมิได้ที่จะขมวดขึ้นมา

หวังโส่วเหรินหัวใจร้อนระอุ แต่มันรู้ว่าไม่ใช่เวลาซาบซึ้ง

เอาไว้หลังชนะก็แล้วกัน ก่อนหน้านั้นกล่าวอะไรที่ซาบซึ้ง
ก็ไม่มีความหมายแม้แต่น้อย

หวังโส่วเหรินบอกแผนการทั้งหมดแก่หกกระบี่บ้านแตก และ
คัดลอกรหัสลับกับใบรายชื่อของเครือข่ายที่ส่งชาวนั้นฉบับหนึ่ง มอบให้
จึงเลียเก็บไว้ใช้เช่นกัน

ทัพใหญ่ของจูเฉินหาจู่โจมได้ทุกเมื่อ หน้าที่ตริงกำลังมีอาจล่าช้า
สักขณะ พวกจึงเลียต้องช่วงชิงเวลากระทำการ วันถัดมาหวังโส่วเหริน
จึงออกจากเมืองหลินเจียงพร้อมกับหกกระบี่บ้านแตก เพียงแต่เดินทาง
ไปยังทิศตรงข้ามกัน...

ฟังถึงตรงนี้ ฮั่วเหยาฮวอดมิได้ที่จะควบม้าเพิ่มความเร็วหลายก้าว
ไปสกัดกันอยู่หน้าม้าของหวังโส่วเหรินกับคู่เหวินตั้ง

"ได้เท่าหวังโปรดส่งเข้าไปสนับสนุนพวกจึงเลยด้วย!" นางกัมศีระชะวอนขอไปยังหวังโส่วเหริน สิบนิ้วที่จับเชือกบังเหียนม้าออกแรงจนข้อต่อนิ้วมือขาว "ข้าเร่ร่อนในยุทธภพเนิ่นนาน อีกทั้งคุ้นเคยต่อ... การกระทำการของคนพวกนั้นในตำหนักหนึ่งห้องยิ่งนัก จะป่วนพวกมันคือความถนัดของข้า!"

หวังโส่วเหรินมองดูนางแวบหนึ่ง ข้ายังสบตากับอู่เหวินตั้งในความเป็นจริงยามนี้พวกมันยังอยู่ในขั้นรวบรวมกำลังทหารไม่ต้องการพลังยุทธ์ของฮั่วเหยาฮวา แต่หากมีกองกำลังอีกขบวนหนึ่งคอยสร้างทหารลวงอยู่หลังศัตรู ประสานงานกันกับหกกระบี่บ้านแตกก็ยิ่งวิเศษโดยแท้จริง

แน่นอนพวกมันกระจ่างอย่างมากว่าฮั่วเหยาฮวาร้องขอด้วยตัวเอง ครั้งหนึ่งก็เพื่อพบกับพวกจึงเลยอีกครั้ง...

"น่าเสียดายเมิงซีเหอสะละซีฟไปแล้ว..." หวังโส่วเหรินกล่าวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว อู่เหวินตั้งได้ยืนยันว่าพวกฟองเก่าผู้ห้าหาญที่ปราบโจรในวันนั้นเสียชีวิตแล้วก็อดมิได้ที่จะสะท้าน รู้สึกเสียใจอย่างมาก หวังโส่วเหรินกล่าวกับมันสืบต่อ "ท่านคัดเลือกลูกน้องที่ฝีมือฉับไวและฉลาดปราดเปรื่องที่สุดสิบคน เคลื่อนพลไปด้วยกันกับแม่นางฮั่ว"

ฮั่วเหยาฮวาฟังแล้วยินดียิ่ง ทว่าหวังโส่วเหรินมองตรงมายังนางอย่างดูदनสืบต่อ

"จำไว้ ในเมื่อเจ้าเข้าร่วมทัพข้า ผลลัพธ์ของทุกการกระทำล้วนเกี่ยวพันถึงชีวิตความเป็นอยู่ของปวงชน มิอาจให้ความรู้สึกส่วนตัวหรือความรู้สึกผิดเหนือกว่าการตัดสินใจอันเยือกเย็น"

มือซ้ายฮั่วเหยาฮวาประคองดาบทหารข้างเอวเอาไว้ นึกถึง

เหตุการณ์ที่หวังโสวเหรินมอบตาบให้แก่นางอีกครั้งเมื่อครู่

นั่นคือความเชื่อถือนั่น แต่ก็เป็นภาระหน้าที่เช่นกัน

นางมองตรงไปยังหวังโสวเหรินโดยไม่มี ความละอายเช่นก่อนหน้า
อีก และผงกศีรษะอย่างแรง

ฮั่วเหยาฮวาที่เคยติดตามจอมเวทบัวหลวงไม่เคยคิดมาก่อนว่า
การปฏิบัติตามไม่ต้องเกิดจากความหวาดกลัวเสมอไป แต่มาจาก
จิตภาคภูมิได้เช่นกัน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623365.html>